

Sygn. akt II Ka 62/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Prezes SO Robert Pelewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Edyta Belczowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu – **Marka Skrzyńskiego**

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2014 roku

sprawy **P. R.**

oskarżonego z art. 158§1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu z dnia 28.11.2013r. w sprawie sygn. akt II K 786/13

I. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- na mocy art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec P. R. kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności warunkowo **zawiesza** na okres próby 4 (czterech) lat;
- **uchyla** pkt III w zakresie dotyczącym P. R.;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyroku **utrzymuje w mocy;**

III. **zwalnia** oskarżonego P. R., w całości, od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami w tym zakresie **obciąża** Skarb Państwa.

Sygn. akt **II Ka 62/14**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 maja 2014r.

Aktem oskarżenia z dnia 30 sierpnia 2013 r. **P. R.** i P. D. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 29 czerwca 2013 roku w T., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu M. M. w ten sposób, że bili go pięściami po głowie, a po upadku pokrzywdzonego kopali go obutymi nogami po głowie w następstwie czego doznał on złamania kości nosowej, stłuczenia twarzy z raną tłuczoną nosa i krwiakami okularowymi przyśrodkowych części obydwu oczodołów, które to obrażenia powodują naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni i sposób ich powstania naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k.,

przy czym P. D. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu o sygn. akt II K 134/06 w warunkach art. 64 § 1 k.k. w ciągu 5 lat po odbyciu ponad roku kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione przy użyciu przemocy, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

a nadto P. D., o to, że:

II. w dniu 13 lipca 2013 roku w T. woj. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 300 zł., dowodu osobistego, legitymacji emeryta i rencisty i innych drobnych przedmiotów powodując straty w wysokości 330 zł. na szkodę J. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu o sygn. akt II K 134/06

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu II Wydział Karny, wyrokiem zaocznym wydanym w dniu 28 listopada 2013 w sprawie II K 786/13:

I. Uznał P. R. i P. D. za winnych tego, że: w dniu 29 czerwca 2013 r. w T. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu M. M. w ten sposób, że zadawali mu uderzenia rękami, a po jego upadku na podłoże kopali obutymi nogami po głowie, w wyniku czego spowodowali u niego obrażenia w postaci stłuczenia twarzy z raną tłuczoną nosa i krwinkami okularowymi przyśrodkowej części obydwu oczodołów oraz złamania kości nosowej, skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała trwającym nie dłużej niż 7 dni, narażając go jednocześnie na nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przy czym P. D. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w warunkach art. 64 § 1 k.k., w okresie od dnia 28 września 2009 r. do dnia 20 lipca 2011 r., co najmniej roku kary pozbawienia wolności za przestępstwo przeciwko mieniu z użyciem przemocy, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie sygn. akt II K 134/06, tj. przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w przypadku P. R., a w przypadku P. D. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to:

- na podstawie art. 158 § 1 k.k. skazał P. R. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazał P. D. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

II. Uznał P. D. za winnego tego, że w dniu 13 lipca 2013 r. w T. woj. (...) dokonał kradzieży portfela o wartości 30 złotych wraz z pieniędzmi w kwocie 300 złotych na szkodę J. K., tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. w brzmieniu obowiązującym od dnia 09 listopada 2013 r. w zw. z art. 2 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. w brzmieniu obowiązującym od dnia 09 listopada 2013 r. wymierzył P. D. karę 30 dni aresztu.

III. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył P. R. i P. D. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 czerwca 2013 r. do dnia 01 lipca 2013 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 82 § 3 k.p.w.s.o.w. zaliczył P. D. na poczet orzeczonej kary aresztu okres zatrzymania od dnia 16 lipca 2013 r. do dnia 17 lipca 2013 r. przyjmując, że jeden dzień zatrzymania jest równoważny jednemu dniowi kary aresztu.

V. Zasądził na rzecz Skarbu Państwa od P. R. i P. D. tytułem kosztów sądowych poniesione wydatki w sprawie w kwotach po 58 złotych oraz opłaty w wysokości 180 zł od P. R., a od P. D. w wysokości 330 zł.

Z takim rozstrzygnięciem Sądu I instancji nie zgodził oskarżony P. R., który wniósł o ponowne rozpoznanie sprawy i wydanie wyroku z warunkowym zawieszeniem kary. Oskarżony podniósł, że zdarzenie miało charakter incydentalny. Teraz bardzo żałuje tego czynu i przeprosił pokrzywdzonego.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu stwierdził, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez oskarżonego P. R. zasługuje na uwzględnienie. Apelacja ta jest zwrócona co do kary wymierzonej oskarżonemu P. R., nie podważa natomiast ustaleń faktycznych, na których oparto zaskarżony wyrok.

Oskarżeni P. D. i P. R. wzięli udział w pobiciu M. M. – wszystkie zebrane w sprawie dowody świadczą o sprawstwie oskarżonych i w obliczu przyznania się przez nich do winy nie ma w tej kwestii żadnych wątpliwości. Przyznanie się przez oskarżonych do dokonania czynu zarzucanego im w pkt I aktu oskarżenia znalazło potwierdzenie w kluczowych w tym zakresie dowodach, jakimi były: utrwalony na płycie CD zapis video z przedmiotowego zdarzenia z kamery monitoringu miejskiego, zeznania świadków S. K. i S. S., zeznania pokrzywdzonego M. M..

Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k. przyjął, że oskarżeni P. D. i P. R. w dniu 29 czerwca 2013 r., przebywając około godz. 17:30 w okolicy lokalu (...), współdziałając z sobą w sposób opisany w postawionym im zarzucie, pobili M. M..Czyn ten wyczerpał znamiona występkę z art. 158 § 1 k.k. Sąd I instancji ferując wyrok wskazał na okoliczności obciążające i łagodzące, które wpłynęły na wymiar kary. Okolicznością, która przemawiała na korzyść oskarżonych był ich młody wiek i fakt przyznania się przez nich do winy. Do okoliczności obciążających i przemawiających za wymierzeniem kary bezwzględnej sąd meriti zaliczył:

- uprzednią karalność oskarżonych;
- fakt, że ferowane do tej pory oskarżonym wyroki w zawieszeniu nie przyniosły oczekiwanego skutku resocjalizacyjnego;
- to, że oskarżeni popełnili zarzucany im czyn z art. 158§1 k.k. w sposób niezwykle zuchwały, w miejscu publicznym i powszechnie uczęszczanym;
- to, że oskarżeni zaatakowali pokrzywdzonego we dwóch, a więc ze znacznie przeważającą siłą i przeprowadzili na niego trzy serie następujących po sobie ataków;
- fakt, że działali w stanie zamroczenia alkoholowego.

Przytoczone powyżej argumenty niewątpliwie są słuszne i wyrok wydany w I instancji należałoby uznać za trafny i dobrze wyważony, gdyby nie fakt, że sąd meriti nie dość dokładnie rozważył zachowanie oskarżonego, z punktu widzenia przesłanek warunkowego zawieszenia kary, zawartych w art. 69 k.k., patrząc przez pryzmat zasady indywidualizacji kary i dyrektyw sądowego wymiaru kary, zawartych w art. 53 k.k.

Przepis art. 69 § 1 i 2 k.k. jest tak skonstruowany, że przy stosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia kary nakazuje kierować się jedynie względami szczególnie-prewencyjnymi, zaś społeczne oddziaływanie kary, jej współmierność do szkodliwości społecznej czynu i winy sprawcy należy uwzględniać przy wymierzaniu kary (art. 53 § 1-3 k.k.). By zatem możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania kary sąd musi nabrać jedynie przekonania, że sprawca nie powróci do przestępstwa i wykonanie wymierzonej kary nie będzie konieczne dla wdrożenia go do przestrzegane go porządku prawnego. Tego rodzaju przekonanie bazować zaś musi na ocenie postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa. Przesłanką decydującą o tym, czy kara ma być orzeczona w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej. Nie stanowi natomiast przeszkody dla zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary dotychczasowa karalność sprawcy, także za przestępstwo umyślne. (wyrok SA w Katowicach II AKa 42/09 z dn. 26.03.2009 r, LEX nr 504090). Na gruncie art. 69 k.k. sięga się do osobowości sprawcy, jego przeżyć, wyciągniętych wniosków na przyszłość, trybu życia, jaki prowadzi, środowiska, w którym żyje, bo dopiero tego rodzaju spektrum pozwala na miarodajną ocenę gwarancji, jakie daje z punktu widzenia przestrzegania prawa w przyszłości, bądź jej braku.

Zachowanie oskarżonego P. R. niewątpliwie było naganne. Popełniony przez P. R. i P. D. na szkodę M. M. czyn charakteryzował znaczny stopień społecznej szkodliwości. Godził w istotne dobro chronione prawem, jakimi jest zdrowie człowieka. Zachowanie oskarżonych, polegające na biciu i kopaniu pokrzywdzonego cechowała agresja i przemoc. Wymienieni działając we dwóch mieli zdecydowaną przewagę nad M. M., który był pozbawiony możliwości

obrony. Skutek działania P. D. i P. R. sprowadzał się do spowodowania u pokrzywdzonego obrażeń ciała związanych z odczuwalnym przez niego bólem fizycznym. Wymienieni działali w sposób zuchwały, skoro pobicia pokrzywdzonego dokonali w miejscu ogólnie dostępnym i w czasie, w którym ich działanie mogło być zauważalne przez osoby postronne. Okolicznością, która dodatkowo ich obciążała, był stan nietrzeźwości, wynikający ze spożywania alkoholu w znacznych ilościach, bezpośrednio przed przedmiotowym zajściem. Na niekorzyść P. R. oraz P. D. przemawiała uprzednia karalność potwierdzona danymi z Krajowego Rejestru Karnego.

Niemniej jednak na podkreślenie zasługuje fakt, że P. R. nie był dotychczas karany za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu. Jego działalność przestępcza ograniczała się do przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, przeciwko rodzinie i opiece, działalności instytucji państwowych oraz samorządu, a także przestępstw przeciwko mieniu.

W ocenie Sądu Odwoławczego oskarżony nie jest osobą, która posiada szczególną skłonność do agresji, nie wskazuje na to jego kartoteka karna, nie jest on recydywistą w tym względzie, a to uzasadnia przypuszczenie, że nie popełni w przyszłości tego typu przestępstwa. P. R. przyznał się do winy. Na rozprawie apelacyjnej w dniu 22 maja 2014 r. nie kwestionował okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu, podkreślił swoją uprzednią niekaralność za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu i poprosił o wymierzenie mu kary z dobrodziejstwem jej warunkowego zawieszenia. Przepraszył pokrzywdzonego i pogodził się z nim. Wyraził swoją skruchę, podkreślił, że bardzo żałuje tego, co zrobił. To nakazuje przypuszczenie, że pobicie M. M. w dniu 29 czerwca 2013 r. było czymś incydentalnym w jego życiu.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu uznał za wiarygodne powyższe deklaracje oskarżonego i wymierzoną mu wyrokiem karę roku pozbawienia wolności zawiesił na okres próby 4 lat.

Nie zachodziły w sprawie okoliczności opisane w art. 439§1 kpk i art. 440 kpk, które skutkowałyby uchyleniem zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia. Przedstawiając całokształt naprowadzonych wyżej okoliczności i ustaleń, Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu wydał orzeczenie reformatoryjne – punkcie I orzeczenia na mocy art. 69§1 kk i art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej wobec P. R. kary 1 roku pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat.

W punkcie III wyroku orzeczono o kosztach procesu. Zwolnienie oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na rzecz Skarbu Państwa i obciążenie tymi wydatkami Skarbu Państwa nastąpiło na mocy art. 624§1 kpk w zw. z art. 634 kpk, za takim rozstrzygnięciem przemawiał fakt, że oskarżony pracuje jedynie dorywczo i nie posiada majątku.